

Arrest

nr. 189 691 van 12 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 5 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van 5 juli 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat MP. DE BUISSERET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juli 2017 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Op 5 juli 2017 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

In het verzoekschrift wordt het uiterst dringende karakter als volgt – en zonder onderscheid al naargelang de aard van de bestreden beslissingen – toegelicht:

“Le requérant qui a été arrêté et placé en détention ce 5 juillet 2017 introduit la présente requête dans les dix jours qui suivent son arrestation. Il a par conséquent agi avec toute la diligence requise. Par ailleurs, dans la mesure où il est détenu en vue de son expulsion, il est établi que la procédure ordinaire ne serait pas de nature à empêcher la réalisation du préjudice subi ci-dessus.”

De verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter, stellende dat verzoekende partij niet aantoonde dat een gewoon annulatieberoep te laat zou komen om enig nuttig effect te sorteren.

Gelet op de zeer summiere uiteenzetting in het verzoekschrift en bij gebrek aan enige concrete toelichting van verzoekende partij, geconfronteerd met het standpunt van de verwerende partij, moet worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonde dat is voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan voor wat betreft de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze vaststelling volstaat om de vordering tegen deze beslissing af te wijzen.

Gelet op het feit dat verzoekende partij thans wordt vastgehouden met het oog op repatriëring kan aangenomen worden dat de eerste cumulatieve voorwaarde wel voldaan is voor wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij ondermeer de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het hoorrecht.

Verzoekende partij betoogt dat zij een gezinsleven heeft op het Belgische grondgebied en niet gehoord is geweest door de verwerende partij voor het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel. Er werd aldus geen rekening gehouden met haar gezinsleven.

2.2.2. De Raad dient vast te stellen dat uit een nazicht van de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord voor het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt.

81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Dit recht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Een dergelijk bevel moet als een bezwarend besluit worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen in het kader van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel.

Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08 – C-320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

In casu, stelt de Raad vast dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de voormelde richtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Het hoorrecht lijkt in casu derhalve een actieve daad van het bestuur te veronderstellen om verzoekende partij toe te laten alle elementen die hij relevant acht aan het bestuur ter kennis te brengen.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om de gevolgen van de hiervoor vastgestelde onrechtmatigheid te beoordelen, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verwerende partij antwoordt in de nota met opmerkingen dat verzoekende partij na het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel werd gehoord en zij wel verklaarde een partner te hebben maar geen bijkomende informatie buiten haar naam gegeven te hebben. De verwerende partij meent dan ook dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM omdat nergens uit blijkt dat er sprake is van enige relatie, nu verzoekende partij zichzelf nooit kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur en de stukken die aan het verzoekschrift gevoegd worden evenmin van die aard zijn om te kunnen spreken van een effectief beleefd gezinsleven. Er blijkt ook geen effectieve samenwoning en de getuigenverklaringen zijn slechts verklaringen op eer. Deze elementen hadden aldus geen ander licht op de besluitvorming kunnen werpen.

De Raad is van oordeel dat op dit punt de verwerende partij niet kan worden gevolgd.

In eerste instantie weze het herhaald dat de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel heeft de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49). Het feit dat de betrokkene pas nadat de bestreden beslissing werd genomen, werd gehoord volstaat dus op het eerste gezicht niet om het doel dat de Europese regelgeving en rechtspraak voor ogen hebben, te bereiken.

Voorts blijkt dat verzoekende partij via de stukken die zij voegt bij haar verzoekschrift wel degelijk aantoonde op hetzelfde adres Rue du B(...) 6/(...) verbleven te hebben als de persoon waarvan zij verklaart dat het haar partner is. De verwerende partij voegt bij haar nota een gegevenshistoriek RN van de voorgehouden partner bij om aan te tonen dat verzoekende partij niet bij haar ingeschreven staat, maar verzoekende partij betoogt ook niet officieel ingeschreven te staan bij haar partner. Verzoekende partij toont wel aan met de bijgevoegde stukken dat zij bij verschillende instanties gekend was als verblijvende op het voormelde adres nu zij daarop ook aangeschreven werd. Uit het bijgevoegde schrijven van 24 mei 2017 van de Dienst Vreemdelingenzaken gericht aan de voorgehouden partner blijkt ook dat de voorgehouden partner op dit adres woon(t)(de) en nog maar zeer recent verhuisd is naar de Boulevard Emile Jacqumain. De Raad dient derhalve op het eerste gezicht vast te stellen dat er minstens een begin van bewijs voorligt van samenwoning. Uiteraard kan dit loutere feit op zich niet volstaan om aan te nemen dat er sprake is van een beschermenswaardige gezinsrelatie maar tezamen met de overige stukken waaruit blijkt dat niet alleen de voorgehouden partner maar ondermeer ook diens werkgeefster verklaren dat er sprake is van een relatie, kan de Raad thans enkel besluiten dat verzoekende partij wel degelijk indicaties aanbrengt die mogelijks van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming. Gelet op het feit dat de verwerende partij nagelaten heeft de verzoekende partij te horen voor het treffen van de bestreden beslissing en er thans te weinig gegevens voorliggen om te oordelen of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven maar de verzoekende partij wel indicaties aanbrengt die de verwerende partij moeten nopen tot een terdege onderzoek naar de ware toedracht ervan, dient de Raad in casu op het eerste gezicht te besluiten tot een schending van het hoorrecht.

Het gegeven dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen nog een a posteriori motivering laat geworden indien het bestaan van een werkelijk gezinsleven toch zou worden aangenomen, kan het vastgestelde gebrek niet rechtzetten.

Het eerste middel is in de aangegeven mate ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is derhalve voldaan.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoekende partij wijst erop dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een inbreuk vormt op haar recht op gezinsleven.

Verzoekende partij kan, gelet op de bespreking van de grief worden gevolgd. De argumenten van de verwerende partij in de nota doen daaraan geen afbreuk.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden zodat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing kan worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER